

A szem nem csak látni képes

Több százmilliárd esztendő után egyszer csak Amesként gondolt önmagára. Nem akként a hullámhossz-kombinációként, amely immár szerte a világmindenségben Ames megfelelője volt - hanem tényleges hangként. A hanghullámok halvány emléke derengett fel benne, melyeket többé nem hallott és nem is hallhatott.

Az új feladat a réges-régi, éonokkal korábbi dolgok oly sok emlékképét élesebbé tette. Ellapította az energiaörvényt, amely egyéniségének összességét alkotta, erővonalai pedig a csillagokon túlra nyúltak, Megérkezett Brock válaszejele.

„Brocknak csak elmondhatom” - gondolta. Valakinek csak elmondhatta.

Brock változó energiamintázata kapcsolatba lépett vele:

- Jössz már, Ames?

- Persze.

- Részt fogsz venni a versenyen?

- Igen! - Ames erővonalai szeszélyesen pulzáltak. - Mindenképp! Egy egészen új művészeti formát ötlöttem ki. Valami valóban szokatlant.

- Mennyire felesleges fáradozás! Hogy gondolhatod, hogy újabb variációt lehetne kitalálni kétmilliárd esztendő után! Már nem születhet semmi új.

Brock egy pillanatra kiesett a szinkronból, és megszakadt a kommunikáció, így Amesnek sietve utána kellett állítania az erővonalait. Eközben más-gondolatok áramlását fogta be, a semmi bársonyháttere előtt porként szétszóródó galaxisok látványát és a csillagvárosok között lebegő erővonalakat, melyek energia-életek végtelen tömegeiben lüktettek.

- Kérlek, fogadd be a gondolataimat, Brock! - szólalt meg Ames. - Ne zárj ki! Az jutott eszembe, hogy alakítsam az anyagot. Képzeld csak el! Anyagszimfónia! Miért bajlódnánk az energiával? Az energia valóban semmi újjal nem szolgálhat, hogyan tehetné? Ez vajon nem azt jelenti, hogy az anyaggal kell foglalkoznunk?

- Az anyaggal!

Ames az undor kifejezésekként fogta fel Brock energia-rezgéseit.

- Miért ne? - kérdezte. - Egykor mi magunk is anyagból álltunk még... még... Ó, legalább egybillió évvel ezelőtt! Miért ne alkothatnánk tárgyakat anyagból, vagy elvont formákat, vagy... figyelj, Brock... Mi lenne, ha önmagunk másait hoznánk létre anyagból, önmagunkét, amilyenek valaha voltunk?

- Már nem emlékszem, milyen volt - felelte Brock. - Senki sem emlékszik.

- Én igen! - jelentette ki Ames erőteljesen. - Mostanában másra sem gondoltam, és kezdenek visszatérni az emlékek. Hadd mutassam meg, Brock! Mondd meg, jól emlékszem-e! Mondd meg!

- Nem. Butaság. Ez... undorító.

- Hadd próbáljam meg, Brock! Mindig barátok voltunk, kezdettől fogva együtt lüktettünk... attól a pillanattól fogva, hogy azzá váltunk, amik vagyunk. Kérlek, Brock!

- Jó, de gyorsan!

Ames nem érzett hasonló vibrálást vonalai mentén... mióta is? Ha most kipróbálja Brockkal, és működik, akkor megpróbálkozhat vele az összegyűlt energia-lények előtt is, akik éonok óta oly elkeseredetten várnak valami újra.

Az anyag ritkásan fordult elő a galaxisok között, de Ames összegyűjtötte, egybesöpörte a köb fény évekből, kiválogatta az atomokat, míg a massa sárszerű állagúvá nem vált, aztán tojásdad alakba kényszerítette, amely alul szétterjedt.

- Nem emlékszel, Brock? - kérdezte halkán. - Nem ilyesmi volt?

Brock örvénye szinkronban remegett.

- Ne emlékeztess rá! Nem emlékszem.

- Mi volt a fej? Fejnek hívták. Oly pontosan emlékszem rá, hogy ki akarom mondani. Úgy értem, hanggal. - Kivárt, aztán folytatta; - Nézd, erre emlékszel?

A tojásdad alak elején felül megjelent, hogy FEJ.

- Mi ez? - érdeklődött Brock.

- Ez a fejre használt szó. A jelek, amelyek hangként ezt a szót jelentették. Mondd, hogy emlékszel rá, Brock!

- Volt valami - mondta tétován Brock valami a közepén. - Függőleges kidudorodás formálódott rajta.

- Igen! - lelkesedett Ames. - Orr, ez az! - És megjelent rajta, hogy ORR. - És mindkét oldalon van egy szem.

BAL SZEM - JOBB SZEM.

Ames szemügyre vette, amit kialakított, erővonalai lassan lüktettek. Biztosan tetszett ez neki?

- Száj - mondta aprókat rezzelve -, és áll, ádámcsutka meg kulcsosont. Milyen könnyen fel tudom idézni a nevüket! - A szavak megjelentek az alakon.

- Több százmilliárd éven át eszembe sem jutottak - szólalt meg Brock. - Miért kell emlékeztetned rájuk? Miért?

Ames egy pillanatra gondolataiba merült:

- Még valami... Szervek a halláshoz, valami a hanghullámok érzékeléséhez. Fül! A két fül hova kerül? Nem jut eszembe, hova helyezzem el!

- Hagyd békén! - kiáltott rá Brock. - A fület és mindent! Ne emlékezz!

- Mi a gond az emlékezéssel? - kérdezte bizonytalanul Ames.

- Mert a külseje nem ilyen durva és hideg volt, hanem sima és meleg. Mert a szem gyengéd volt és eleven, az ajkak pedig remegtek és lágyan simultak az enyémhez!

- Brock erővonalai csapkodtak és kilengtek, csapkodtak és kilengtek.

- Sajnálom! - mondta Ames. - Sajnálom!

- Arra emlékeztetsz, hogy egykor nő voltam, és ismertem a szerelmet; arra, hogy a szem nem csak látni képes, és hogy nekem már semmim sincs erre!

Majd vadul anyagot csapott a félkész fejhez, és kijelentette:

- Altkor tegyék ezek! - Aztán megfordult, és elmenekült.

És Ames rájött és emlékezett is rá, hogy egykor férfi volt. Örvényének erejével kettéhasította a fejet, majd Brock útvonalát követve visszamenekült a galaxisok között - vissza az élet végtelen végromlásába.

És a szétzúzott anyagfej szeme még mindig csillogott a nedvességtől, amit Brock helyezett oda könnyek gyanánt. Az anyagfej azt tette, amire az energia-lények immár nem voltak képesek: az egész emberiséget siratta, és azt a törékeny szépséget, amiről a testek lemondtak egykor, hárombillió esztendővel azelőtt.

(Galamb Zoltán)